

„Fetele mele te-oru dismerdă,
„Și'n visuri dulce te-oru legână“.

— Nu veți tu tată, colo cum jocu
A craiului fete pe negrul locu?
— Vădu bine dragă, sunt trunchiuri mari
Și crengi cădute din vechi stejari!

„Fața ta dulce mult o iubescu,
„De nu vii singuru, eu te răpescu“,
— Tată, ah tată, mâna 'ntinsu,
Craiul pădurei cumplitu m'a strinsu!

Tatul in spaimă fuge mereu,
Copilul geme, suspină greu,
Și când in curte elu a sositu,
Mortu pe copilul seu l'a găsitu.

RUGĂCIUNEA MARGARETEI DIN FAUST.

(Din Goethe.)

O! pleacă a ta față, tu maică de durere,
Pe-a mea nenorocire, ce mila ta o cere,

Cu inima zdrobită veți fiul teu in sânge,
Și veți pe crucea neagră cum viața lui se stinge.

Privesci la Deul mare și gemete, suspinuri,
Inalți pentru a sale și pentru-a tale chinuri.

Ah răul care ferbe cu atâta focu in mine,
Fă-lu mumă de durere o! fă-lu să se aline.

Scii singură ce teamă, ce neagră presimțire,
M'apasă ah! și face a mea nenorocire.

Și ori și unde-oiu merge simțescu dureri cumplite,
Ori unde pretutindenii dureri nemărginife,

De'su singură vre-odată, eu plângu fără'ncetare,
Și inima din mine se frânge'n desperare.

Când ți-am culesu in țină buchetul istu de flori,
Eu l'am udatu cu lacrimi ș'am plânsu de multe ori.

Și când se ridicase pe ceru mărețul soare,
Elu m'a găsitu pe patu-mi versistu lacrimi amare.

Ah scapă-mă de moarte, rușine și durere,
Pe roaba ta revarsă cerească mângăere!

NOAPTE — ADÂNCĂ. . .

(Din Heine.)

Noapte-adâncă mă cuprinse
Rece, palidu eu eram
Și cu inim'amorțită
In mormântul meu ședeam.

Nu potu spune câtă vreme
In mormentu eu am ședutu
Dar deodată l'a mea groapă
Cineva parc'a bătutu.

„Dragă, dragă hai te scoală
Invierea a sositu
Morții esu din gropi afară
Fericirea ne-a venitu.

— Nu mă potu sculă, drăguță
Ai nitatu tu că de plânsu
Și de lacrimi mult amare
Ochii mei de tot s'au stinsu?

„Intunericul, iubite
De pe ochi eu ți-lu sărutu